

LLORENÇ SERRA FERRER, ENTRENADOR DEL FC BARCELONA

Text: JORDI FINESTRES / Fotos: JORDI PLAY

"La banqueteta és com una trinxera"

Llorenç Serra Ferrer (sa Pobla, Mallorca, 1953) ha fet realitat el somni de qualsevol tècnic de futbol: entrenar el primer equip del Barça. És un barcelonista de soca-rel i una persona enormement responsable que no pot amagar la seva il·lusió davant aquest repte.

Confessa que per primera vegada té la sensació de conduir un cotxàs esportiu en una cursa frenètica anomenada futbol. Obert al diàleg, amant de la coherència, admirador de Cruyff, tracta els seus homes de vostè, amb el mateix respecte que els jugadors professen al seu nou míster. Sense tenir el currículum d'altres tècnics forans que no van saber —o voler— adaptar-se al país, Llorenç Serra Ferrer, màxim responsable del futbol blau-grana —és entrenador i director tècnic del club— aposta per l'espectacle i el futbol ofensiu. Amb la voluntat de recuperar la bona harmonia entre el públic i l'equip, l'entrenador està rodejat d'un col·lectiu que permet somniar a l'univers culé i que està capacitat per donar moltes tardes de glòria a l'entitat. És un tècnic amb experiència (Poblera, 1980-83; Mallorca, 1983-93; Betis, 1993-97) i responsable del futbol base del FC Barcelona (1997-2000) que entén i sap fer entendre al seu entorn què significa vestir la samarreta blau-grana. Amb això, l'afició pot estar tranquil·la. L'equip és en bones mans

—*Quin és el discurs futbolístic que vol aplicar aquesta temporada com a tècnic del FC Barcelona?*

—El discurs és senzill si parteixo de la idea que el professional del Barcelona té clar que significa jugar al Barça, de la mateixa manera que ho hem de saber tots els que estem al cos tècnic, ja que tenim clar que tots anem en la mateixa direcció. I, si tots tenim les idees ben clares, tot serà més fàcil. Ara bé, quant al joc, el club, l'equip, ha assumit des de fa força temps que el Barcelona ha de practicar un futbol cre-

atiu i ofensiu que va al mateix son del gust i de la passió que es desprèn d'un dels clubs més importants del món d'avui dia. I jo crec que hem de mantenir aquesta filosofia de bon joc, mantenint unes certes diferències respecte la temporada passada, una circumstància que no és ni millor ni pitjor, sinó diferent. Les característiques dels jugadors respecte l'any passat també

marquen la possibilitat que hi hagi canvis. El nostre objectiu és arribar al públic, i que aquest se senti content i segur que el professional està molt centrat i mentalitzat del que significa el Barcelona i què perseguim amb la samarreta del Barça.

—*A vostè no se li pot negar experiència a la banqueteta, però ni el Mallorca ni el Betis tenen la magnitud del FC Barcelona. Li espanta el repte del Camp Nou?*

—No, molt al contrari, m'il·lusiona molt, tot i que, és clar, sóc conscient que no és com entrenar equips com el Mallorca i el Betis. Jo crec que les persones no hem de plantejar les situacions a fons en funció de si som capaços o no d'afrontar-les. Només puc dir que tant jo com tot el cos tècnic estem molt il·lusionats, però seran les competicions les que ens situaran en un lloc o un altre.

—*Prefereix espectacle o resultat?*

—Al futbol professional sempre primer és el resultat, però sí que és veritat que el Barcelona ha de cuidar les formes a l'hora d'oferir aquest resultat. I, a més, a vegades és difícil saber què és espectacle. Hi ha moltes maneres de llegir quin és l'espectacle, perquè qui dicta la veritat és el resultat que es reflecteix en el marcador: aquest és sempre l'espectacle més bo. A banda, s'han d'analitzar les circumstàn-

"No vull entrar en comparacions, no seria ètic que ho fes jo. Només dic que el senyor Van Gaal em va demostrar ser un professional amb un grau d'honradesa i una capacitat de treball extraordinària."

cies puntuals que engloben elements com la lluita, la capacitat de treball, l'entusiasme del jugador, l'ordre que es posa dins el camp, la capacitat de reacció davant un marcadore en contra, d'una lesió... Hi ha tantes i tantes lectures en un partit que mai ens podem creure que sortiràs al camp i que seràs l'únic que tindràs la pilota i que cada oportunitat acabarà amb gol.

—*Es definiria com un entrenador dur?*

—No, jo diria que sóc una persona normal. Sí, sóc un entrenador que sempre juga a guanyador i això implica una autoexigència i després amb els professionals amb qui treballa. Però també sóc conscient que treballa amb persones que volen que estigui, per sobre de tot, al seu costat. I cal, per damunt de tot, tenir ben clar que tracto amb persones amb qui haig de saber quin és el moment d'exigir i quan haig de reforçar la comprensió cap a ells, una qüestió que no és fàcil en un esport col·lectiu perquè són tantes i tantes les situacions individuals, cada jugador és un món, que haig de tenir sempre aquesta mà oberta per intentar ajudar, exigir i estar al costat de la persona.

—*Què els ha demanat als seus futbolistes?*

—Una sèrie de valors molt importants aplicables tant al futbol com a qualsevol altre aspecte de la vida: la responsabilitat, que ha de ser un valor constant, la professionalitat, la sinceritat, la companyonia, una sèrie de virtuts necessàries i sòlides perquè saben que els ha tocat viure amb una colla de gent durant molt de temps. Ells són conscients que han de saber estar al seu lloc i entendre que un dia les coses van bé per a un i un altre dia per a un altre. Ara bé, en l'aspecte esportiu, la perfecció no existeix. Tots pensem en aquell jugador que té una creativitat extraordinària, però de segur que aquest "crack" li sortirà alguna pega, que no té prou capacitat de treball per a aguantar 90 minuts, o bé que no defensa en una zona determinada, o no té un "un-contra-un" prou bo...

—*L'entorn, l'eufòria que conviu amb l'equip, pot ser el pitjor enemic del Barcelona?*

—Sé que el Barcelona és un club grandios tant per unes coses com per unes altres, i això és una realitat que s'ha d'acceptar. Hem de ser prou responsables per encarar les situacions de l'entorn amb fermesa i equilibri. Però jo no en faria pas un món, d'aquests factors externs. Tot dependrà de l'estat emocional del futbolista i si aquest és capaç de transmetre serenitat, la gent s'hi acaba contagiant. És tot el que puc dir perquè és cert que no puc oblidar que el Barcelona és tan grandios que genera un seguit de grups de pressió, com són la massa social, la premsa, la directiva... ja se sap.

—*La banqueta del Barça és com un premi, però també crema...*

—Jo en sóc conscient, però això passa en tots els equips. La banqueta és com la trinxera [riu], ets allà, a la primera línia, i has d'estar preparat per tot el que et vingui i cal anar esquivant-ho. Però jo estic molt il·lusionat amb el present i no penso en el futur ni en el que em pot passar.

—*La Lliga de Campions s'ha convertit en una obsessió de l'univers barcelonista?*

—És una competició extraordinària, que té uns al·licients en cada partit i que al professional li agrada jugar-la i al públic, participar-hi, però no ens hi hem d'obsessionar de cap manera, hem d'anar partit a partit per aconseguir els objectius. Si ara ens volem menjar tot el pastís que se'ns presenta al davant, ens podem engordar, com diuen al meu poble.

—*Quina és la millor herència que li ha llegat Van Gaal?*

—Jo no voldria entrar en comparacions, no seria ètic que ho fes jo, perquè qualsevol comentari es podria interpretar malament. Jo només dic que el senyor Van Gaal em va demostrar ser un professional amb un grau d'honoradesa i una capacitat de treball extraordinària.

—*Vostè sempre ha expressat la seva admiració cap a Johan Cruyff, això es notarà en el seu plantejament tàctic?*

—Penso que el Johan és un home que va aplicar la seva filosofia com a futbolista quan fou entrenador. Va entrenar l'equip amb un caire molt ofensiu, molt creatiu i va coincidir amb una etapa al Barcelona que fou extraordinària quant a la qualitat dels futbolistes, amb qui va poder dur a terme les seves idees perquè tenia uns futbolistes que, com ell, eren genials. I ja hi som: si bé les característiques dels futbolistes són diferents de les que tenia el Dream Team i les circumstàncies són força

diferents, intentaré seguir la línia creativa, ofensiva, assumir uns riscos que altres equips no poden assumir tot cercant l'equilibri defensa-atac, però pensant en el col·lectiu actual. Si no hi ha dos partits iguals, tampoc no hi ha dos equips iguals.

—*La baixa, per lesió, d'en Pep Guardiola, un greu contratemps...*

—Estic d'acord que el Pep no solament és una baixa pel joc que és capaç de fer en el camp sinó també pel que fa fer als altres companys. És una persona molt carismàtica dins el vestidor, que sap transmetre en tot moment tranquil·litat, l'entusiasme necessari... però haurem d'aprendre a estar preparats sense el Pep i substituir-lo tan bé com puguem. I, és clar, hem de tenir forces per donar-li ànims perquè es recuperi com abans millor.

—*Després d'estar tres anys al capdavant del futbol base, quin és l'estat de salut del planter?*

"Que el Barça és més que un club no es pot explicar, s'ha de sentir. Jo, de molt jove, ja tenia una sensació especial cap al Barça, però no sabria com explicar aquestes sensacions a la gent que encara no ho és, de barcelonista."

—El Barcelona té preparat un cicle bastant bo. Hi ha una sèrie de jugadors que tenen un nivell molt alt per l'edat que tenen, però els falta una fase de maduresa que caldrà seguir de ben a prop: hem de veure com responen en el grau d'autoexigència que s'imposen, si accepten el repte de competir en una plantilla on pràcticament tot-hom és internacional i no es creuen més del que són. Són un seguit de factors que cal tenir en compte tant en l'aspecte personal com en el físic i el tàctic. Cal ajudar-los i esperar la seva resposta, però us asseguro que hi ha gent que serà molt útil al primer equip del Barcelona.

—*Ja hem superat el trasbals que va significar la sentència Bosman?*

—Hem tornat a la normalitat, però això és natural, ja que després dels primers efectes d'una decisió les coses tornen al seu curs habitual. Amb tot, jo crec que els clubs de futbol d'aquest país encara els falta bastant per estructurar-se més sòlidament pel que fa a infraestructura de camps i a programació de l'etapa formativa dels jugadors,

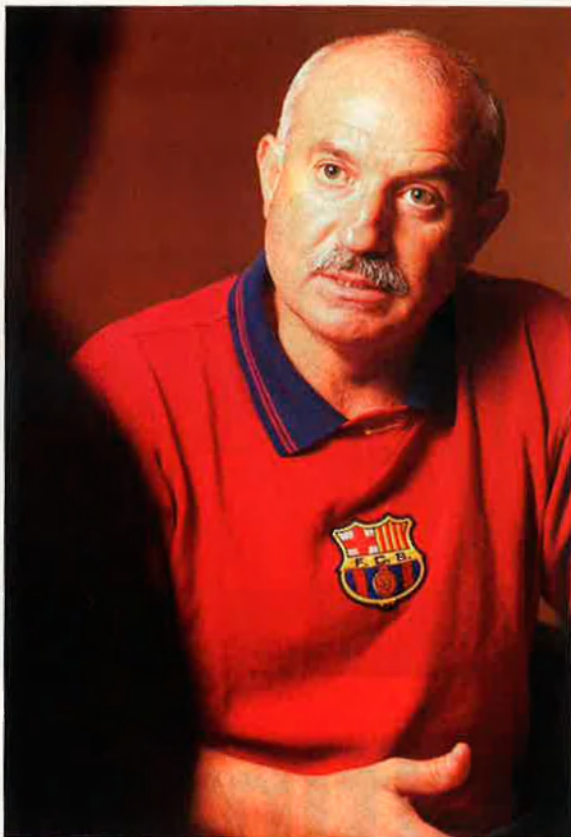
que seran molt útils per a competir en el seu equip i davant aquell jugador que vingui de fora.

—*Per què el futbol està tan abandonat a les Illes?*

—El que passa és que a les Illes es viu tan bé! [riu] Però és veritat que carreguem les culpes als altres i no busquem solucions als problemes de casa. A les Illes fa falta gent que es vulgui comprometre a edificar les estructures formatives de les quals parlàvem abans. I, és clar, per a muntar aquesta infraestructura fa falta diners i que els polítics s'hi comprometin més, perquè seria molt bonic que els joves poguessin encaminar les seves inquietuds a través de l'esport.

—*I a Catalunya, com pot ajudar el Barça els clubs més modestos?*

—És una qüestió de paciència, de temps, de fer feina i no pensar que si un any tot va malament, tot se'n va en orris. El Barça, dins la seves possibilitats, ja ho fa, d'ajudar a millorar el futbol formatiu de diversos

—*Ja ha trobat la fórmula per fer oblidar Figo?*

—No el farem oblidar mai si comparem un jugador amb un altre, això seria posar en una dificultat enorme al jugador que ocupi la seva demarcació. Al Figo se l'oblidarà amb resultats, amb bon joc i amb esperit guanyador, que el públic se senti identificat amb l'equip, que vegi una actitud guanyadora, solidària, que el sentiment blau-grana es demostrï dintre el camp i també fora perquè, no ens n'oblidem, el Barça és una qüestió interessant per al país, per a Catalunya.

la capital, però a mi em tiraven els colors blau i grana.

—*Què en pensa, de les seleccions catalanes?*

—Jo no les veig malament, el que sí que veig com impossible és afegir més partits al calendari actual. És que el futbolista professional juga més de 80 partits l'any! Caldria unificar el calendari o afegir més dies a l'any! [riu]

—*Està a favor de la sentència de la Unió Europea que vol eliminar els traspasos dels futbolistes?*

—Pels clubs grans això seria una bona solució perquè els bons jugadors volen jugar en equips grans, amb bones infraestructures. I pel club modest, que fa aquesta feina d'anar sobrevivint amb els traspasos, serà molt complicat. A més, es poden anar perdent els sentiments, perquè un jugador estarà cada any en un equip diferent, l'aficionat estarà menys familiaritzat amb l'equip, l'entrenador tindrà cada any un equip nou i no un bloc sòlid.

clubs, que poden gaudir de tota la infraestructura de formació que té el Barcelona. Ells poden venir aquí i nosaltres anar allà per a transmetre quines són les etapes formatives més importants i com cal dur-les a terme. Si això es fa amb ganes, i es té paciència, s'arribarà a un punt que el nivell del futbolista serà més bo, i el mateix club se'n podrà aprofitar, a banda que s'haurà creat una inèrcia que arrossegirà més nois a seguir les mateixes passes.

—*Ja té ben clar que el Barça és més que un club?*

—Sí, però això no es pot explicar, això s'ha de sentir. Jo, de molt jove, ja tenia una sensació especial cap al Barça, però no sabia com explicar aquestes sensacions a la gent que encara no ho és, de barcelonista.

—*Així, de ben petit, a sa Pobla, ja era del Barça quan el club guanyador d'aleshores era el Reial Madrid?*

—Sí, en aquella època, el Madrid era el guanyador i el Barcelona guanyava la Copa del Generalísimo... molt de tant en tant. La majoria de la gent era de l'equip de

